

Sygn. akt VI Ga 260/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Anna Walus – Rząsa (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z o.o. w P.

przeciwko: T. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt V GC 690/14

I. oddała apelację,

II. zasądza od powoda (...) Spółka z o.o. w P. na rzecz pozwanego T.
w W. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Renata Bober SSO Andrzej Borucki SSO Anna Walus – Rząsa

Sygn. akt VI Ga 260/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) sp. z o.o. w W. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej T. w W. kwoty 6.588,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na skutek kolizji drogowej zaistniałej dnia 17 lipca 2013 r. w R., uszkodzeniu uległ pojazd poszkodowanego S. B.. Sprawca wypadku był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Dnia 22 lipca 2013 r. S. B. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, a także dokonał przelewu wierzytelności dotyczącej zwrotu kosztów najmu auta zastępczego na rzecz strony powodowej. Łączny koszt najmu pojazdu zastępczego, za okres 42 dni, wyniósł 8.658,00 zł netto. Strona pozwana uznała roszczenie w niewielkiej części. Odnosząc się do stawki czynszu najmu powód wskazał, że zastosowana przez niego stawka jest rynkowa, a strona pozwana nie jest uprawniona do ingerowania w jej wysokość.

Dnia 4 marca 2014 r. Referendarz Sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W dniu 18 kwietnia 2014 r. pozwany złożył skutecznie sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana zakwestionowała roszczenie powoda tak co do zasady jak i co do wysokości. Strona pozwana przyznała, że na skutek wypadku drogowego, samochód poszkodowanego uległ uszkodzeniu. Wobec zgłoszenia przez stronę powodową, nabytego w drodze przelewu wierzytelności roszczenia o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, strona pozwana po analizie okoliczności sprawy uznała roszczenie o zwrot kosztów za uzasadnione i z tego tytułu wypłaciła kwotę 2.070,00 zł za okres 10 dni kalendarzowych. Strona pozwana zaznaczyła, że bezsporne jest uprawnienie poszkodowanego do wynajęcia samochodu zastępczego na okres 10 dni. Natomiast za pozostały okres najmu, jako wynikający z zawinionego działania lub zaniechania innych niż sprawca szkody podmiotów, strona pozwana nie może ponosić odpowiedzialności. Zdaniem pozwanego winę za tak długi okres naprawy ponosi dostawca części; zamówienie części zostało złożone przez serwis w dniu 24 lipca 2013 r., a zrealizowane 19 września 2013 r., podczas gdy w realiach rynkowych średni czas realizacji zamówienia wynosi około 2 do 3 dni z magazynu krajowego oraz 4 do 5 dni z magazynu europejskiego.

Strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2014 r. podtrzymała swoje stanowisko. Odnosząc się do twierdzeń strony pozwanej wskazała, że poszkodowany miał niewielki wpływ na długość naprawy w wybranym przez siebie warsztacie, a co najwyżej przez szybkie zawiadomienie ubezpieczyciela o szkodzie i oddanie pojazdu do naprawy. Nadto w ocenie strony powodowej to ubezpieczyciel, negując długość okresu usuwania uszkodzeń w pojeździe winien wykazać, że zaszła sytuacja niezasadnego przedłużania czasu naprawy i tym samym czasu wynajmu pojazdu zastępczego.

Na rozprawie w dniu 7 maja 2015 r. pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że dnia 17 lipca 2013 r. w R. na skutek kolizji drogowej, uszkodzeniu uległ pojazd poszkodowanego S. B.. Sprawca wypadku był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej T.w W..

W dniu 22 lipca 2013 r. poszkodowany oddał samochód do naprawy. Tego samego dnia S. B. zawarł ze stroną powodową (...) sp. z o.o. w W. umowę najmu samochodu zastępczego marki M. (...), to jest pojazdu podobnej klasy co uszkodzony.

Poszkodowany wynajmował zastępczy pojazd przez okres 42 dni to jest do dnia 2 września 2013 r.

Czynsz najmu został ustalony w oparciu o obowiązujący cennik, stanowiący załącznik nr 1 do umowy najmu (...) nr (...).

Dnia 24 lipca 2013 r. serwis naprawczy prowadzony przez (...) sp. z o.o. sp. k. w M., zamówił części zamienne do uszkodzonego pojazdu S. B., natomiast dostawa ostatnich części zamiennych nastąpiła w dniu 19 września 2013 r. Naprawa pojazdu poszkodowanego została ukończona dnia 20 września 2013 r.

Pismem z dnia 19 września 2013 r., które wpłynęło do pozwanego 23 września 2013 r. strona powodowa zgłosiła T. w W. roszczenie wraz z wezwaniem do pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego na łączną kwotę 8.658,00 zł.

Strona pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w dniu 12 listopada 2013 r. uznała roszczenie o zwrot kosztów za uzasadnione w części i z tego tytułu wypłaciła stronie powodowej kwotę 2.070,00 zł za najem samochodu przez okres 10 dni kalendarzowych.

Pismem z dnia 25 listopada 2013 r., które wpłynęło do pozwanego 3 grudnia 2013 r. strona powodowa wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 6.588,00 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego wraz z odsetkami.

Na skutek kolizji do wymiany w pojeździe poszkodowanego pozostawały: drzwi tylne boku lewego, wykładzina bieżni koła, nakładka zewnętrzna progu, nakładka wewnętrzna progu, próg lewy część tylna, do naprawy zakwalifikowano:

nadkole metalowe zewnętrzne, poszycie boku tylnego lewego do wymiany – naprawy częściowej, zaś do sprawdzenia: obręcz ze stopu lekkiego, układ kontroli trakcji – diagnostyka komputerowa, zaznaczono, że pojazd wymaga sprawdzenia geometrii osi przedniej i tylnej.

Czas niezbędny od przyjęcia pojazdu do naprawy i zamówienia części powinien wynieść maksymalnie dwa dni.

Czas oczekiwania na części zamienne niezbędne do naprawy uszkodzeń w pojeździe uszkodzonego powinien zamknąć się w okresie maksymalnie 4 dni roboczych.

Czas technologiczny naprawy wynosił 37,5 roboczogodziny, co przy uwzględnieniu przerw w pracy i wyłącznie jednozmianowego trybu pracy serwisu daje 5 dni roboczych.

Czas na przygotowanie pojazdu do wydania i wydanie go uszkodzonemu powinien wynieść nie więcej niż 1 dzień.

Łączny okres niezbędny, a zarazem wystarczający do wykonania naprawy uszkodzeń w pojeździe uszkodzonego powinien wynieść 12 dni roboczych.

Przy uwzględnieniu niedzieli jako dnia ustawowo wolnego od pracy łączny czas uzasadnionego przestoju uszkodzonego pojazdu i tym samym uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 13 dni.

Uszkodzony winien zwrócić pojazd zastępczy dnia 3 sierpnia 2013 r., w tym też dniu winien odebrać swój samochód po naprawie - w przypadku sprawnego zorganizowania naprawy, w typowych dla rynku usług blacharsko-lakierniczych warunkach.

Z uwagi na zakres uszkodzeń nadwozia pojazd uszkodzonego nie mógł być użytkowany w ruchu drogowym.

Pojazd uszkodzonego po kolizji nie był eksploatowany. Przed kolizją samochodem jeździły różne osoby, w tym pracownicy uszkodzonego i sam uszkodzony.

W okresie, w którym prowadzona była naprawa powstały opóźnienia w dostawie części z magazynów (...) spowodowane wdrożeniem centralnego oprogramowania logistycznego.

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o oświadczenia stron w zakresie okoliczności bezspornych oraz na podstawie dowodów z dokumentów.

Sąd Rejonowy uznał za częściowo miarodajną, dla poczynienia ustaleń odnośnie stanu faktycznego w sprawie, opinię biegłego sądowego A. L.. Prezentowany przez biegłego sposób dojścia do zamieszczonych w opinii wniosków odnośnie możliwości poruszania się pojazdu uszkodzonego po drogach i okresu oczekiwania na części zamienne, nie budził zastrzeżeń Sądu Rejonowego, co do zgodności tego procesu z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, jak również pod względem fachowości i rzetelności. Nadto biegły złożył ustne wyjaśnienia, w których odniósł się rzeczowo do zarzutów stron. Przymiotów tych nie można jednak przypisać ustaleniom w zakresie czasu naprawy pojazdu. Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska biegłego, co do ilości roboczogodzin, przyjmując 5 dni a nie 6 dni. W poczet wiarygodnego materiału dowodowego Sąd zaliczył zeznania świadka S. B. uznając spójność jego relacji, logiczny ciąg wypowiedzi co spowodowało uznanie zeznań za wiarygodne.

Sąd Rejonowy wskazał, że strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy szkody, ani też dziennej stawki wynajmu pojazdu zastępczego.

Spór między stronami dotyczył zasadności wynajęcia pojazdu zastępczego na okres dłuższy niż 10 dni.

Sąd Rejonowy zacytował art. 822 § 1 kc a także art. 361 kc. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia z dnia 17 listopada 2011 r., w sprawie o sygn. akt III CZP 5/2011 (Lex nr 1011468) gdzie uznano, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje

celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

Sąd Rejonowy wskazał, że w przypadku pozbawienia właściciela możliwości korzystania z własnego, uszkodzonego pojazdu, ten uprawniony jest do wynajęcia pojazdu zastępczego, którego koszt stanowi szkodę, podlegającą naprawieniu przez ubezpieczyciela sprawcy szkody.

Natomiast czas najmu samochodu zastępczego przy szkodzie częściowej powinien być wyznaczony rzeczywistym okresem naprawy pojazdu, to jest okresem, w którym uszkodzony pojazd, w normalnym toku naprawy, mógł zostać naprawiony z uwzględnieniem czynności związanych z procesem likwidacji szkody.

W niniejszej sprawie na podkreślenie zasługuje fakt, że przyjęcie uszkodzonego pojazdu do warsztatu naprawczego nastąpiło w dniu 22 lipca 2013 r. Kolejno w dniu 24 lipca 2013 r. serwis naprawczy zamówił części zamienne do uszkodzonego pojazdu S. B.. Przy czym ostatnia dostawa części nastąpiła dopiero w dniu 19 września 2013 r. W efekcie naprawa pojazdu poszkodowanego została ukończona dopiero dnia 20 września 2013 r.

Na stronie powodowej stosownie do art. 6 kc, spoczywał ciężar wykazania zasadności wynajmowania pojazdu przez okres 42 dni, przy uwzględnieniu, że był to okres konieczny i niezbędny do naprawienia pojazdu. Strona powodowa wbrew ciężącemu na niej obowiązкови nie wykazała zasadności tak długiego czasu naprawy samochodu poszkodowanego. W niniejszej sprawie, co prawda wystąpiły opóźnienia związane z dostawą drzwi tylnych lewych. Jednak nawet jeśli przyjąć twierdzenia powoda, co do przyczyn opóźnienia to uznać należy, iż opisana przez powoda sytuacja nie jest typową i nie mieści się w kategorii normalnych następstw zdarzenia, co wyklucza możliwość obciążenia odpowiedzialnością pozwanego. Okres niezbędny do naprawy uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego B. (...) wynosił 13 dni i taki czas najmu pojazdu pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z uszkodzeniem samochodu.

Sąd Rejonowy uznał, że przedłużenie się naprawy ponad czas niezbędny do jej dokonania jest czynnikiem nie związanym bezpośrednio z faktem kolizji, jego przyczyną jest bowiem nienależyte wykonanie umowy o naprawę pojazdu. Zatem za konieczność najmu pojazdu zastępczego, w okresie dłuższym niż niezbędny czas naprawy, odpowiedzialny jest dokonujący naprawy, a nie sprawca uszkodzenia pojazdu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy uznał, iż uzasadniony koszt najmu, za który odpowiada pozwany to kwota 2.691,00 zł - za 13 dni najmu, po stawce dobowej 207,00 zł netto. Z uwagi na to, że strona pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w dniu 12 listopada 2013 r. uznała roszczenie o zwrot kosztów najmu, co do zasady, za uzasadnione i z tego tytułu wypłaciła stronie powodowej kwotę 2.070,00 zł za najem przez okres 10 dni kalendarzowych, Sąd Rejonowy zasądził w punkcie I sentencji wyroku różnicę pomiędzy należną a uiszczoną kwotą, to jest 621,00 zł i oddalił powództwo jako bezzasadne w pozostałym zakresie w pkt II, na podstawie wyżej powołanych przepisów.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód zaskarżając wyrok w części oddalającej powództwo co do pkt II oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu tj. co do pkt III.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił :

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia , a mianowicie art. 233 kpc poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodnym , wadliwą ocenę dowodów sprzeczną z zasadami prawidłowego

rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkujące dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych i ustaleniem, że:

- czas oczekiwania na części zamienne, niezbędne do naprawy uszkodzonego pojazdu najemcy powinien zamknąć się w okresie maksymalnie 4 dni roboczych, który to okres czasu w żadnej mierze nie odpowiada okolicznościom sprawy, a w szczególności informacjom wypływającym z arkusza naprawy pojazdu najemcy potwierdzonych następnie informacją(...),

- odpowiedzialność pozwanego ograniczona jest jedynie do zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego obejmującego okres wyłącznie 13 dni, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, a w szczególności z zapisów w arkuszu naprawy pojazdu najemcy, potwierdzonych informacją (...), wynika, iż w niniejszej sprawie cały okres oczekiwania na części zamienne należało zaliczyć do okresu pozostającego w adekwatnym związku z powstałą szkodą i dokonaną naprawą uszkodzonego samochodu. W związku z tym najem był zasadny przez okres 42 dni, zgodnie z wystawioną przez powoda fakturą VAT za najem pojazdu zastępczego.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 2 kc w związku z art. 6 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. brak zasądzenia należnej powodowi kwoty odszkodowania w pełnej wysokości, a tym samym naruszenie zasady pełnego odszkodowania, pomimo iż powód wykazał zasadność wynajmowania pojazdu przez okres 42 dni.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku częściowo i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszej kwoty 5.967,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2013r. do dnia zapłaty,

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W przypadku nieuwzględnienia powyższego żądania powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

W szczególności powód wskazał, że jak wynika z pisma (...)kierowanego do serwisów, na początku czerwca 2013r. pojawiły się trudności związane z dostawą części zamiennych, które powstały po wdrożeniu centralnego oprogramowania logistycznego ATLAS. Informacja ta niewątpliwie wskazuje, iż były trudności z dostawą części zamiennych w okresie naprawy uszkodzonego pojazdu. Dostawa drzwi do uszkodzonego pojazdu najemcy nastąpiła dopiero 19 września 2013r. Dlatego też naprawa zakończyła się w dniu 20 września 2013r. W związku z tym, w ocenie strony skarżącej, cały okres oczekiwania na części zamienne należy zaliczyć do uzasadnionego okresu naprawy uszkodzonego pojazdu najemcy. Czas oczekiwania na części został potwierdzony zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, za zaistnienie których powinien odpowiadać ubezpieczyciel w ramach adekwatnego związku przyczynowego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest nieuzasadniona.

Podniesione w niej zarzuty nie dały podstaw do zmiany, bądź uchylenia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy jako sąd merytoryczny w granicach wniesionej apelacji, co wynika z dyspozycji art. 378 § 1 k.p.c. rozważył na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym dokonuje jego samodzielnej oceny prawnej. Powyższa analiza pozwala stwierdzić, że stanowisko Sądu II instancji, zarówno w zakresie oceny materiału dowodowego, ustaleń faktycznych oraz ich oceny prawnej w całości pokrywa się z argumentacją zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wywody zaprezentowane w apelacji, w tym podniesione zarzuty, w których skarżący ograniczył się do przedstawienia swojej oceny materiału dowodowego, z której jego zdaniem wynikają wnioski odmienne od wyprowadzonych przez Sąd

Rejonowy, nie mogły stanowić wystarczającej podstawy do weryfikacji orzeczenia Sądu I instancji w postulowanym przez apelującego kierunku. Zwłaszcza, że Sąd ten, przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, a zebrany w sprawie materiał dowodowy poddał wszechstronnej i logicznej ocenie. Skoro zaś Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, to Sąd Okręgowy je w pełni podziela i przyjmuje za własne.

W ocenie Sądu strona powodowa głoś słownie zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi obrazę art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę materiału dowodowego w zakresie oceny czasu oczekiwania na części zamienne. Strona apelująca nie wykazała zasadności zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. przez Sąd Rejonowy, albowiem - jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne- co jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Nie jest więc wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Strona skarżąca ma obowiązek wykazania naruszenia przez Sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c., a zatem wykazania, że Sąd wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów, natomiast temu strona skarżąca nie sprostała.

Ustalenie czasu najmu pojazdu zastępczego wymagało niewątpliwie zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Przy czym w zakresie czasu oczekiwania na części zamienne niezbędne do naprawy uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego biegły uznał maksymalnie 4 dni. Całego czasu oczekiwania na części zamienne biegły nie uwzględnił, a Sąd Rejonowy uznał, że przedłużenie się naprawy ponad czas niezbędny do jej dokonania jest czynnikiem nie związanym bezpośrednio z faktem kolizji.

Z powyższym należy się zgodzić. W doktrynie występuje zgodność poglądów co do objęcia odpowiedzialnością odszkodowawczą adekwatnych wydatków związanych ze zniszczeniem lub uszkodzeniem samochodu w wypadku komunikacyjnym i za okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (art. 361 § 1 kc) – wyrok Sądu Najwyższego z 5.11.2004r., II CK 494/03.

Stosownie do art. 361 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła .

Artykuł 361 § 1 kc wyraża zasadę przyczynowości, ograniczonej jednak do przypadków normalnego związku przyczynowego (normalne następstwa) . Rozwiązanie to jest przejawem przyjętej na gruncie ustawodawstwa polskiego koncepcji związku łączącego szkodę i jej rozmiar ze zdarzeniem, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy. Związek przyczynowy pełni w prawie cywilnym funkcję przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej. W tym ujęciu, dla powstania odpowiedzialności odszkodowawczej, zarówno ex delicto, jak i ex contractu adekwatny związek przyczynowy winien łączyć zdarzenie , z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy , ze szkodą.

Strona powodowa w niniejszej sprawie powołała się na pismo (...), w którym wskazano, że w związku z wprowadzaniem centralnego oprogramowania logistycznego ATLAS mogą wystąpić trudności z dostawami części jednakże okoliczność

ta nie była związana bezpośrednio z wypadkiem komunikacyjnym poszkodowanego, a tym samym czas oczekiwania na części do uszkodzonego pojazdu nie pozostawał w normalnym związku przyczynowym z tym wypadkiem.

Tym samym należy przyjąć, że Sąd Rejonowy trafnie oznaczył przebieg normalnego związku przyczynowego, wyznaczającego zarazem zakres usprawiedliwionego odszkodowania ubezpieczeniowego.

Mając na uwadze powyższe apelację powoda oddalono jako bezzasadną na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 w związku z art. 108 § 1 kpc.